Nemere István

A pápák szeretői

adamo books kiadó

Nemere István

A PÁPÁK SZERETŐI

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2017

ISBN 978-963-453-204-0

TARTALOM

Az olvasó figyelmeztetése....4
Első fejezet - A pápa is ember?....5
Második fejezet - Férfiak a nők karmaiban....17
Harmadik fejezet - A vérben úszó klán....30
Negyedik fejezet - A színjáték folytatódik....40
Ötödik fejezet - Szerelem, szex és gyarlóság 56
Hatodik fejezet - A Sátán a Vatikánban....66
Hetedik fejezet - A sornak nincs vége....80
Irodalomjegyzék....92

Az olvasó figyelmeztetése

Talán nem is jó az előszó címe? Mert inkább azt kellett volna írnom: „Az egyház híveinek figyelmeztetése”, és itt a *hívek* közé soroljuk magukat a papokat, a püspököket és mindenkit, aki a katolikus világegyházban manapság bármilyen szerepet betölt.
Ugyanis már hallom előre, amint majd (ismét) kígyót-békát kiabálnak a szerzőre ezért a könyvért is! Ahogyan ez megtörtént nemcsak a *Vatikáni krimik* esetében, hanem más, a katolikus egyház múltjával foglalkozó könyvemmel (pl. *A Vatikán és a KGB*, vagy a teljesen Jézus-párti *Interjú Jézus Krisztussal* c. művel is – ez utóbbinak társszerzője voltam).
Az Egyház általában rosszul reagált az elmúlt másfélezer évben. Azt is ellene indított támadásnak, a rosszindulat jelének, aljas szándéknak hiszi, amely messze nem az. A régi, nagyon rossz reakciók (eretnekek üldözése, tudósok meghurcolása, és pláne az Inkvizíció) után manapság is él ez a szemlélet, ez az örökös gyanakvás. Nem csupán a Vatikánban, hanem az ahhoz képest „vidéki”, azaz országokra lebontott egyházi központokban is. Ha valahol megjelenik egy új könyv, amely a régi és új Vatikán tetteit bírálja, a régi pápák sokszor bizony igencsak erkölcstelen életét taglalja – mint ez a mű is, amit az olvasó éppen a kezében tart – akkor rögtön felhorgadnak az indulatok, beindulnak az ellenakciók. Az Egyház az ilyesmit azonnal nemcsak a szervezet, de az istenhit, a vallás elleni támadásnak véli, és riadót ver a belső berkekben (is). Már azt is lejáratásnak tartja, ha történészek, írók vagy mások előásnak régi, de valós „sztorikat” az Egyház történetéből, és azokat a mai olvasók elé tárják.
Ezt teszem most én is. Egy dolgot azonban hadd szögezzek le: nem öncélú szenzációhajhászás motivál. Arról van szó, hogy mi, huszonegyedik századi emberek egyfelől kíváncsiak vagyunk, és szeretnénk tudni, mi történt a világban régen. A másik: úgy képzeljük, hogy azok az emberek, akik a világnak hitbéli útmutatókkal szolgálnak, akik állítólag más emberek megjavításáért dolgoznak egész életükben – valóban jobbak az átlagnál! Máskülönben milyen jogon hirdethetnének fennkölt eszméket nekünk, gyarló polgároknak, hívőknek és nem hívőknek?
Azt hisszük tehát, több száz millióan, hogy a papok erkölcsösebbek az átlagembernél, és pláne, hogy azok – mert azoknak kell lenniök – a feletteseik, a püspökeik, és főleg persze a pápáik! Ha nem így van – gondolhatja valaki –, akkor nincs értelme sem az egyháznak mint szervezetnek, és az egész, körülötte keletkezett filozófiai és teológiai felépítménynek. Ha nem így van, akkor mindnyájunkat becsaptak régen, és ez a megtévesztés folyik ma is.
Igenis elvárjuk, elvárnánk, hogy az Egyház papjai példát mutassanak nekünk úgy a múltban, mint manapság. Ó, milyen naivak is vagyunk! Hisz nem szentek ők, akik képesek mindenről lemondani. És messze nem voltak szentek azok a pápák – ne feledjük: *egyházfők!* – akikről ez a könyv szól.
A tanulság: ne legyenek túlzott elvárásaink. A pápák sem voltak szentek – tisztelet a kevés kivételnek – ők is csak emberek voltak, halandók, gyarlók, eltévelyedettek. Csak egyet nem értek: akkor miért próbálták megtéveszteni a világot? Miért hirdettek erkölcsi tisztaságot azok, akik maguk sokszor a legnagyobb fertőben, szüntelen bűnben éltek? Miért várták el híveiktől, hogy kövessék a jézusi tanításokat – ha ők maguk ezt nem tették meg?
Nos, csak ennyit akartam szólni mindjárt az elején. Bármennyire is prüszkölni fog a Vatikán és számos más intézménye attól, ami itt alább következik, a könyv minden szava valóság. A dolog pikantériája: jórészüket éppenséggel vagy egyházi forrásokból merítettem magam is (bár ott a dolgokat szokás szerint századok óta elkenték, a bűnöket kisebbítették, és ez folyik ma is), vagy nemegyszer egyházi személyek visszaemlékezéseit használtam fel.
Lássuk hát *A pápák szeretőit*!

Első fejezet
A pápa is ember?

A pápa nem ember – több annál. Ezt másfél ezer éve sulykolják belénk. Tanulságos történet, ahogyan a római püspökök lassan a fölébe kerekedtek a többi püspöknek, amihez joguk nem volt, mégis megtették. Azon az alapon, hogy Szent Pétert, az első római püspököt az Örök Városban feszítették keresztre, és talán azért is, mert akkor még egy ideig Róma volt a három kontinensre kiterjedő világbirodalom fővárosa. Ha a világi hatalom parancsait innen küldték szét a négy égtáj felé, akkor szinte magától értetődőnek tűnt, hogy innen irányítják az eleinte még csak nagyon primitív szervezetet. Ám mire a szervezet kialakult, a mindenkori római püspökök a többi püspöknek, és persze a híveknek „atyái", „papái" lettek és innen már csak egy – szinte csupán formális – lépés maradt, hogy azt az „apai, papai" mivoltukat valahogyan törvényesítsék. Előbb csak nyelvileg, és így lett a „papából" *pápa,* eleinte ugyanazzal a jelentéssel, később aztán kiterjedt és valós, fizikai hatalom került mögéje. Attól kezdve a római püspök lett a keresztény egyház feje.
Az átlagos európai ember jobbára csak a reneszánsz-kori Borgia-pápa és néhány, szintén akkortájt élt másik egyházfő borzalmas magánéletét ismeri, ezekről tud, vagy tudni vél ezt-azt. Igazából azonban a Nagy Károlyt követő időszakban és egyáltalán, az első évezredben – azaz a három számjegyű években – a pápák szinte kivétel nélkül mintha a Sátán emberei lettek volna. A pokol fejedelmének szolgái, rettenetes alakok, ahogyan például az egyik, szintén ezzel a témával foglalkozó szerző írta róluk: „Közülük sokan erkölcstelen gyilkosok, bálványimádók, háborúskodók, zsarnokok, szimóniákusok voltak, készek arra, hogy mindent, ami szent, kiárusítsanak. Szinte valamennyit sokkal inkább az intrikák érdekelték, mint a vallás". (1)
Gondolnák-e, hogy miféle emberek ültek Szent Péter trónján azokban az évszázadokban? Akadt közük olyan, akit ma a világ bármelyik országában elfognának köztörvényes bűnözőként, és börtönbe csuknák mihamarabb, mielőtt még újabb rettentő bűnöket követ el. Gondolnák-e, hogy azokat az embereket azokban az időkben joggal nevezhették volna barbároknak? Mert azok voltak. A leggyakrabban primitív személyiségek, mai szakkifejezéssel „bűnöző alkatok", akik társadalmi előrehaladásukat eleve nem is tudták elképzelni békés úton, munkával, tanulással, szorgalommal, türelemmel. Szintén mai kifejezéssel élve, a karrierjüket nem munkával építették fel, hanem a bűnök elkövetésével. Vagyis azt, hogy gyilkoljanak, raboljanak, egészen természetes dolognak tartották. Mi több, eleve ez volt a módszerük arra, hogy feljebb jussanak és valamiféle – furcsán értelmezett – „társadalmi elismertséget" szerezzenek maguknak.
Előttük több mint ezer éven át létezett a római birodalom tele nemes eszmékkel (és persze vitatható politikai módszerekkel) – de annak egész fennállása alatt nem volt annyi őrült, gyilkos uralkodó, népvezér, perverz politikus, mint ahány bűnöző pápa később akárcsak egyetlen évszázad alatt is. Voltak pápák, amelyek a kardjuknak és katonai erényeiknek (?) köszönhették felfutásukat a csúcsra. Voltak, akiket gazdag szüleik láttak el annyi pénzzel, amivel már akár ez a magas hivatal is megvásárolható volt – és meg is vették. De könyvünk tárgya szempontjából a legérdekesebbek azok a történetek – és azok a pápák –, amelyek és akik a nők köré csoportosíthatók.
Mert érdekes ellentétet képez itt két dolog. Az egyik: a keresztény (ma már így mondjuk: katolikus) egyház azokban az időkben jött létre, amikor a nőknek gyakorlatilag sehol a világon nem volt semmilyen szerepe, és nem is számíthattak semmi ilyesmire. Az emberiség egyik felét kitevő embereket tehát ily módon kizárták mindenféle társadalmi karrier lehetőségéből. Az egyetlen kivételt olykor-olykor egy-egy uralkodónő képviselte, de hát a legtöbbször ők is kizárólag királyi származásuknak köszönhették, hogy egyáltalán a hatalom közelébe juthattak. Az átlagos lányoknak és asszonyoknak belefolyni a politikába, részt venni egy-egy ország, tartomány, város vagy táj közigazgatásában, csak és kizárólag valamilyen férfin keresztül sikerülhetett. Feleségnek vagy szeretőnek kellett lenniök ahhoz, hogy ezt megtehessék. Méghozzá energikus nőknek, akik

céltudatosan törekedtek arra, hogy a kiválasztott férfin keresztül a hatalomba kerülhessenek. De ez még így is csak ritkán jelentette a közvetlen hatalomgyakorlást. Ahogyan a mondásból ismerjük: „A férfi a világot akarja meghódítani – a nő csak a férfit". És itt a „csak" szócska jelentése hatalmas, magát a mindenséget jelenti. Hiába uralja egy férfi a fél világot, és hiszi magát a legnagyobbnak – ha mellette van, vagy jön egy nő, aki viszont őt uralja. Azt hiszem, nem kétséges, hogy ez esetben ki a „világ valódi ura"..?
Az egyházban a nőknek szinte semmilyen pozitív szerep sem jutott. Ami azért is különös, mert mindeközben az egyház a lehető legnagyobb, szinte már-már rajongó tisztelettel vette körül Máriát – akit Szűznek is neveztek –, vagyis Jézus anyját. És persze rajta kívül voltak sokkal valósabb, történelmileg bizonyítottan élt személyek, nők, akikből az egyház szenteket csinált tragikus haláluk után. Olyan nők, akik hitükért adták az életüket.
Mindez azonban a kétezer év alatt jottányit sem változtatott azon az alapálláson, hogy nők az egyházban semmilyen tisztséget nem tölthetnek be. Ez a Rómára jellemző makacs, és sokszor már-már nevetséges ragaszkodás az ősi hagyományokhoz akkor sem változott, amikor köröskörül az egész világ (különösen a huszadik század második felében, és azóta) már elfogadta a nőket. Ha nem is minden égtájon, de sokfelé lettek a nők egyenrangú partnerei a férfiaknak az élet számos gyakorlati területén is.
De nem a római katolikus egyházban!
Mára odáig fajult ez az idegenkedés a nőktől, hogy nyugodtan elmondhatjuk: Róma pontosan olyan lett ezen a téren, mint a legsötétebb iszlám országok. Itt is, ott is távol tartják a nőket az élettől, a szervezetektől, az intézményektől. Mert azt aligha nevezhetjük „egyenjogúságnak", hogy nők is elmehetnek szerzetesnek – ezer éve – és ők is élhetnek kolostorokban, nagyobbrészt meglehetősen elzárva a világtól. Azt hiszem, egyetlen nő sem ilyen egyházi karrierről álmodik, és ez az állapot nem elégítheti ki őket.
Volt olyan pápa – még a huszonegyedik században is! – aki váltig állította: „isteni elrendelés", hogy az egyháznak mellőznie kell a nőket. Az emberiség egyik fele tehát erre csak azt mondhatja: köszönöm szépen az ilyen „elrendelést" – amit mellesleg Róma aligha tudna bizonyítani, ha ilyen bizonyításra rávehetnénk a Vatikán illetékeseit. Az, hogy a legsötétebb ókorban, amikor a Biblia első fele játszódik, a nők nem viseltek tisztségeket azokban a primitív társadalmakban (amelyek éppen azért is voltak primitívek...), még nem jelenti azt, hogy manapság ezt a mintát kéne követnünk. És valamivel később, Jézus idejében sem kaptak a nők semmiféle társadalmi tisztséget – de talán ez sem lehet elegendő ok arra, hogy az akkor érvényes társadalompolitikai, és lényegét tekintve szexista, lenéző eszméket ma is életben tartsuk.
Mert jó, ha tudjuk: mindezek mögött az húzódott meg, hogy a régi korok férfiai szerint a nők nem teljes értékű emberek. Volt időszak, amikor a nőt csak egy valamivel – nem sokkal! – értelmesebb háziállatnak tartották és akként is bántak vele. Egyházatyák nagy vitákat folytattak arról, hogy vajon a nőknek van-e lelkük? Mert ha nincs, tényleg az állatokkal sorolhatók össze... Évezredeken keresztül rögzült az a szemlélet, hogy a világot a férfiak vezetik, mert ők termettek erre a vezető szerepre. A férfiak harcoltak,vívták a háborúkat, értelemszerűen tehát ők voltak a parancsnokok, a hadvezérek, majd a királyok és császárok. A világ egyszerűen „berendezkedett" a férfiuralomra, és ez sokfelé még ma is megkérdőjelezhetetlen állapot. (Valljuk be, bennünk, harmadik évezredbeli férfiakban is még ott pislákolnak valahol ezek az „eszmék", ezek a direktívák, és nemegyszer egészen jól elvagyunk ezzel az állapottal. Eszünkbe sem jutna változtatni rajta.)
Pár lappal előbb az előszóban-figyelmeztetésben írtam: elvárnánk egy olyan egyház vezetőjétől, amely az emberek egymás iránti szeretetére és más hasonlóan nemes eszmékre épít, hogy a vezetők jó példával járjanak elől. Ennek az elvárásnak a pápák nem csak az első évezredben vagy a reneszánsz korban nem tudtak eleget tenni, hanem máskor, és később sem.
Gondoljanak erre is, amikor majd olvassák a „kedves" példákat.

A pápák persze a legtöbb szempontból pontosan olyanok voltak, mint a maguk idejében a legtöbb

ember, sőt, mint a legtöbb *férfi.* Finoman szólva is érzékenyek a női bájakra. A szexuális késztetés nagy volt bennük, de akadtak ott egyéb ügyek is. Olyanok, amelyek nem éppen a nőkkel függtek össze.
Csakhogy az olvasó „képben legyen", közlünk néhány magatartási mintát azokból az időkből. Volt olyan pápa, különösen a IX. és a X. században, akik mindösszesen tizenéves fiúk voltak. Vagyis jószerével kamaszok. Képzelhetjük, hogy nem hosszú, istenfélő életük és példamutató magatartásuk, valamint egyház-szervezési és -vezetési tapasztalataik miatt nyerték el ezt a fontos tisztséget... Számos pápát meggyilkoltak – nemegyszer éppen az *utódaik,* akik így nyerhették el a leggyorsabban és legbiztosabban a hőn áhított szentpéteri trónt. Igazából azt sem tudhatjuk, ki volt igazi, és ki úgynevezett ellenpápa, hisz a maga idejében mindegyik uralkodott valamiképpen, köze volt az egyházhoz, abban hívekkel rendelkezett. Bizonyos jelek arra utalnak: inkább csak véletlenszerű, hogy utólag az Egyház kit ismert el valódi pápának, és kit nem.
Volt olyan korszak, amikor százötven év alatt 35 pápa uralkodott, tehát átlag négy évig bírta ki egyik-másik, de sokan voltak, akik csak hónapokig, vagy éppen néhány hétig élvezhették pápai tisztségüket. Közülük sokat meggyilkoltak, kivégeztek, elraboltak. Igazából ebben a korszakban – a már említett évszázadokban – soha nem lehetett tudni, mi történt az éppen aktuális pápával, ha egy reggelen paptársai nem találták őt a pápai kastélyban. Lehet, hogy ellenfelei még az éjszaka leple alatt végeztek vele, például elvágták a torkát (akkortájt ez is kedvelt kivégzési módszer volt). Vagy bevitték valamelyik börtönbe és ott megfojtották? Ez is megesett nem egy és nem két pápával. De az is megtörténhetett, hogy előző este elment egy bordélyba, és ott részegen és kielégülten horkolt másnap délig, miközben kedvencei égen-földön keresték. Többen közülük már azzal a gondolattal barátkoztak, hogy jó lenne mielőbb elhagyni Rómát, nehogy az új pápa hívei lemészárolják őket, tehát már nyergelték a lovakat... Pápákkal sok minden megesett. Az egyiknek például ellenfelei levágták a füleit, és az orrát, de meghagyták hivatalában. Képzeljük csak el, hogy ettől kezdve ez a pápa gyakorlatilag nem mutatkozhatott a nyilvánosság előtt, csak a háttérben viselte tovább magas tisztét. A Rómába látogató rangos és kevésbé rangos vendégeket nem fogadhatta, nem misézhetett, és számos más nyilvános közszereplésről le kellett mondania, örökre. Persze mondanom sem kell, hogy ellenfelei attól kezdve éppen erre a sajátos állapotra hivatkozva szerették volna őt minél előbb letenni a trónról – *bármilyen módszerrel...*
Vagy beszéljünk arról a pápáról, aki egy fiatal és előkelő családból származó lányt megerőszakolt, majd amikor emiatt a lány rokonsága gyülekezni kezdett ellene – elhagyta Rómát. Megszökött a pápa! De nem ment ám el üres kézzel: egyszerűen magával vitte az egyházi állam kincseit, és meg sem állt Bizáncig (a későbbi Konstantinápolyig, a mai Isztambulig), amely akkor még keresztény város volt, az egykori kelet-római birodalom központja. De amikor az elrabolt mérhetetlen kincs is elfogyott, egyszerűen visszaoldalgott Rómába, és úgy tett, mintha minden rendben lenne, hiszen ő a pápa..!
A nők, említettem, ugyanúgy vonzották őket is, mint más férfiakat. Talán lehetetlent követelünk, ha azt szeretnénk, hogy legalább a pápák legyenek bizonyos mértékig aszexuálisak? Ne feledjük, azokban a korokban nem idős, már öreg férfiakat választottak meg pápának, legalábbis nem mindig. Ezek sokszor még életerejük teljében lévő urak voltak, akiket természetes, biológiai indíttatású erők vonzottak a nőkhöz – és azokat is hozzájuk.
Volt olyan pápa, akit egy féltékeny férj gyilkolt meg, mivelhogy Őszentsége felszarvazta őt a feleségével. Voltak olyan pápák – mindjárt szó lesz róluk –, akik eleve a szeretőiknek köszönhették ezt a karriert, és nemegyszer a pusztulásukat is. Voltak pápák, akik saját tulajdonú bordélyházakat üzemeltettek Rómában. Természetesen nap mint nap személyesen ellenőrizték a „felhozatalt", „vizsgáztatták" újdonsült alkalmazottaikat, és nem mellékesen a bordélyok által termelt pénzből tömködték be az egyházi állam tartozásait, e sajátos pénzügyi „lékeket". Volt olyan pápa, aki teljesen legálisan tartott szeretőt vagy szeretőket, és persze nem egy olyan szerető is akadt, aki a pápán keresztül kézbe vette az események – a világpolitika! – irányítását is.
Ha átnézzük, és figyelmesen olvassuk az első pápák életrajzait, gyökeresen más képet láthatunk.

Az első harmincegynéhány pápa, de különösen az első tíz-húsz, bizony még a „hősidőkben” élt és tevékenykedett. Akkor, amikor a Római Birodalomban még keményen üldözték a kereszténységet. Akkortájt még mindennaposnak számított, hogy a keresztényeket a római amfiteátrumokban a kiéheztetett vadállatok elé vetették. Nem egy korai pápa maga is vértanúként fejezte be életét, keresztén, vagy a cirkuszban végeztek vele. Persze a források e téren is nagyon hiányosak. A legtöbb korai pápáról a mai egyházi források is olykor csak az illető püspök nevét ismerik, tevékenységének nem sok híre és még kevesebb bizonyítéka maradt fenn. Nem lehet véletlen, hogy azon pápák között elég sok volt a később szentté avatott. A 100-as és 200-as években gyakorlatilag minden pápából szent lett. Nincs okunk kételkedni abban, hogy ezek az emberek nem szolgáltak rá a kitűntető címre.
Ismétlem, ezek a régi idők voltak. Eltelt pár száz év, és az egyház főpapjai az emberi züllés legalsó, szinte végső határáig jutottak el. Minket persze ebből csak a szexuális kicsapongások, a szeretők tartása és azok szerepe érdekel. És azok az események, szinte egész korszakok, amikor a pápák közelébe került nők megkaparintották a tényleges hatalmat.

A római korban a kereszténység kezdetei összeértek a birodalom hanyatlásával. De ez az „összeérés” több száz évig tartott folyamatosan. A keresztények amellett, hogy üldözték őket és életveszélyes volt ahhoz a még gyönge egyházhoz tartozni – láthatták azt is, miféle kicsapongásokra ragadtatják magukat a rómaiak. A szemük előtt zajlottak a római császárok és általában az arisztokraták, katonai és polgári vezetők buja orgiái, amelyekhez hasonlókat majd csak jóval később a pápák fognak rendezni.
Nem csoda hát, hogy nőtt a keresztények felháborodása, elment a kedvük a nőktől és a szexuális kapcsolatoktól. A keresztény hívek persze a magánéletben továbbra is úgy éltek, ahogyan a legtöbb ember él ezen a földön már sok ezer éve: férfiak és nők legálisan vagy illegálisan szeretkeznek, és gyermekeket nemzenek. Ámde a papság és azokban a századokban a pápák bizony még sokkal inkább visszafogták magukat. Az őket üldöző, majd később már valamivel kevésbé üldöző, de még mindig ellenséges beállítottságú világi hatalom egyik jellemzője volt a közéleti és szexuális szabadosság, sőt fertő – így hát a kereszténység ezt ellenezte. Ez az ellenzés aztán a századok során annyira beleivódott az ideológiába, majd a teológiába is, hogy a nők, és minden, ami a szexualitással kapcsolatos, egyre csak távolodott az egyháztól és annak elveitől.
Ez látszólagos ellentmondás, hiszen majd látjuk, hogyan tobzódtak a pápák a nemiségben. *De nem minden korban!* Amíg ott volt a szemük előtt – nap mint nap – az utálatos, gyűlöletes példa, az előbb egységes, aztán kettészakadt római birodalom vezetőinek erkölcstelen életmódja, könnyű volt ellenezni azt.
Ám amikor ezek a példák eltűntek, mert már a rómaiak sem voltak sehol, és nemcsak ott, de szerte Európában a tényleges és igen nagy (túl)hatalom lassan átcsúszott az egyház kezébe – bizony a későbbi pápák már meg-meginogtak, majd „eldőltek”. Átadták magukat a szexuális örömöknek, az orgiáknak, és pár száz évvel a birodalom bukása után az egyházi felső réteg élt olyan féktelenül, mint annakidején a Római Birodalom főemberei.
A harmadik, negyedik században bizony a nők is „ráhajtottak” a papokra. Nemcsak azért, mert egyfajta sajátos divat volt pappal szeretkezni. Hanem mert a köztudat már elfogadta azt a kétségtelen tényt, hogy a papok, pláne a püspökök és egyes pápák is szexuálisan túlfűtöttek. Maga Szent Jeromos írta valahol egy római szűznek: „nehogy kettesben maradjon a szobában egy pappal” – mert akkor máris elveszíti a szüzességét...
Számtalan papot egyes asszonyok férjének tekintettek már elsősorban, és csak másodsorban papnak. A papok annakidején szerte a közben elhalt Birodalom keleti és nyugati területén afféle ficsúrok voltak. Divatosan öltöztek, hajukat bodorították, tele voltak ékszerekkel, illatos olajokkal kenték be magukat – ezzel is jelezték, hogy bármikor készen állnak a „szex-tettre”. Bizony a negyedik század közepén, vagyis a 350-es, 360-as években – mint feljegyezték korabeli krónikások – a férfiak azért álltak papnak, hogy a nők közelébe férkőzhessenek!

Nagyon jellemző, hogy ezer vagy ezerötszáz évvel a negyedik századi események után, a pápák immár „hivatalos” (mert egyházi szervek által kiadott) életrajz-sorozatában általában egyetlen szóval sem emlékeznek meg számos korai pápa szexuális életéről. Arról sem, hogy egyesek közülük nők társaságában éltek, ágyasaik voltak, nem-hivatalos „feleségeket” is tartottak (egymás után többet, de olyan pápa is akadt, aki *egyszerre* többet – így utánozva a korábbi királyokat és más uralkodókat!).
A legjobb példa itt Damasus, vagy ahogyan a (magyar nyelvű) hivatalos pápa-életrajzban (2) szerepel: „Damáz”. I. Szent Damáz-Damasus idején a legjobban látható, hogy milyen volt a férfi-nő kapcsolat Rómában, elsősorban akkor, amikor maga a pápa sem határolta el magát a nőktől – és akkor finoman fogalmaztunk. Damáz álszent volt: ha szexről kellett szólnia. Minden alkalommal igen elítélően nyilatkozott meg. Sőt, mondhatni önszorgalomból latin nyelven nem csak értekezéseket írt a szüzesség értékéről, de bizony még – szintén latin – versekben is dicsőítette a szüzességet. „Az érintkezés beszennyez”, írta többek között, és mi hozzátesszük: a téma jó ismerőjeként bizonyára igaza is volt…
Damasus idején – tudjuk Szent Jeromos krónika-szerű írásaiból is – alig volt olyan pap, aki követte volna a pápai szózatokat, és csakugyan cölibátusban, azaz nők nélkül, mintegy „szűzen” élte volna életét, végezte volna papi teendőit. Hiszen jól tudták, hogy Damasus vizet prédikál, és bort iszik. Állandóan nők között élt, és nyilván ki is használta ezt a kellemes alaphelyzetet, sokszor. Bizony még a hivatalos életrajzában is találunk egy ilyen mondatot: „Erkölcsi tekintélye meggyengült”. Vajon csak azért, mert egy ellenpápával kellett megküzdenie Szent Péter trónjáért, és ez több száz ember legyilkolásával járt? Az akkor még pogány felső körökben is „térített”, azaz eloszlatta a félreértéseket a keresztény hittel kapcsolatban. Megint egy árulkodó mondat a hivatalos életrajzból: „Különösen az előkelő hölgyek sereglettek köréje”, és adományokkal lepték meg. Gyanítom – más krónikák beszámolói alapján –, hogy Damasus is „meglepte” időnként egyik-másik hölgyet azzal, hogy később elmondhatták: magával a pápa Őszentségével bújhattak ágyba..!
Vajon nem azért gyengült meg a pápa erkölcsi tekintélye, mert egy férj bevádolta: a felesége megcsalta őt – éppen Damasussal..? Erről valahogy nem esik szó a hivatalos életrajzban. Márpedig komoly lehetett az ügy, nem afféle pletyka vagy puszta szóbeszéd, ha tudjuk a krónikákból: Damasust pápa létére egy negyvennégy püspökből álló egyházi tanács (szinódus) hallgatta ki 378-ban (3).
A római püspökök, vagyis az elő-pápák egy tekintélyes része nős ember volt, és ezen akkor senki sem csodálkozott. Persze a feleségek a háttérben éltek, csöndes kis szürke egérkék, nemhogy ma nem lehet tudni róluk semmit, de még a kortársak számára is jobbára ismeretlenek, színtelenek maradtak. Nem a feleségek ambícióival voltak a bajok, hanem a szeretőkkel.
Mindez azonban nem jelenthetett és nem is adott felmentést annak, aki magas egyházi méltósága ellenére egy megcsalási ügybe keveredett. A negyvennégy püspök előtt bizonyosodott be – hiába tagadott Damasus! –, hogy csakugyan részese volt a házasságtörésnek, és ő csábította el a római polgár – mai szóval: a felperes – feleségét. Képzeljük csak el: honnan jött össze az a negyvennégy püspök? Rómában csak egy volt – azaz maga a „római püspök”, vagyis a pápa. Fél Európából Rómába kellett utaznia a sok egyházi méltóságnak, több ezer embert mozgósítottak, rengeteg pénzbe került az, hogy a negyvennégy püspök Rómában maga elé idéztethesse magát a pápát, és az mint vádlott jelenjen meg előttük. Mindezzel arra céloztam, hogy a dolognak komolynak kellett lennie. És az is volt, mert a *szinódus* már-már meghozta kettős ítéletét Damasus ellen.
Vagyis előbb kimondják a pápa bűnösségét, megfosztják őt a pápai tisztségtől, majd kivégeztetik. Ez lett volna a menetrend, ha nem lép közbe a római császár, aki egyszerűen, hatalmi szóval (és gondolom, katonai erejével) kimentette Damasust a vádlottak padjáról.
Minderről a hivatalos életrajzban nem sok szó esik, olyannyira nem sok, hogy egyetlen egy sem – és mindezek után az Egyház utólag Damasust szentté avatta! Azon sem csodálkozhatunk, hogy a magyar nyelven sokáig egyedülálló Ijjas Antal-féle egyháztörténet (4) gyakorlatilag még csak meg sem említi Damasust…

Valamikor a kezdetben az Egyház még csak annyit követelt a papoktól, elsősorban persze az élre helyezett püspököktől, hogy „csak egy asszonnyal éljenek”. Vagyis nem szívesen láttak volna olyan főpapot, aki időnként elválik és újra nősül (a válásnak mindig voltak ilyen vagy olyan formái, változatai, lehetőségei ott és akkor is, ahol és amikor hivatalosan nem is létezett válás). A korai püspököknek ezzel a magatartással azt kellett bizonyítaniok, hogy megállapodott, erős jellemű férfiak. A házasság és a feleség azonossága egy életen át mintegy garancia volt a szóban forgó egyházi elöljáró esetében arra, hogy papi kötelmeit, tehát a „munkáját” is ilyen sziklaszilárdan fogja ellátni.
Persze később az Egyház sok okból – amiket itt nem részletezhetünk, nem témája könyvünknek – megváltoztatta álláspontját. De tudjuk például a Szent István-kori magyar forrásokból is, hogy az ideszármazott nyugati papok, majd magyar tanítványaik is általában nősek voltak. Hogy jól értsük: nem csak a püspökök, de az egyszerű falusi papok is! Tehát a *cölibátus*, azaz a kényszerű papi nőtlenség az első évezredben, sőt még azon túl sem volt annyira magától értetődő, és főleg nem a kezdetektől volt kötelező. Mi több, erre a tiltásra viszonylag későn került sor!
Talán mondani sem kell, hogy miután a papoknak megtiltották a szexuális életet, ezzel csak új ösztönöknek engedtek szabad utat. A megkötés a *cölibátusra*, a „tisztaságra” felesküdött papok egy részének feloldhatatlan lelki konfliktust, majd abból eredő sok évtizedes válságot okozott. Az ember biológiai lény (is), és a pap is férfi. Azt hiszem, nem kell ezt tovább ragozni: ebből következtek aztán a későbbi korok problémái, mivel nem csak a kispapok, de a „nagy papok” és a pápák is éltek nemi életet, merthogy nem voltak képesek türtőztetni magukat.
Ez a folyamat a katolikus egyházban több mint ezer évig tartott! Ennyi idő kellett, míg a *cölibátus* „átment” minden szűrőn, míg elfogadták maguk a papok is. Hát nem kapkodták el, mondhatom. Az eredmény persze siralmas, mint minden olyan esetben, amikor az emberek a maguk gyarlóságáról tudomást nem véve, törvényt állítanak szembe a biológiával, a Természettel.
Mindenesetre könyvünk témájához, ha a későbbi korokban is, és csak bizonyos mértékig, de ez a kényszerű szűziesség is hozzájárult. Mert hiszen nők továbbra is éltek, és a pap-férfiak is teljes életet akartak élni. Mindig akadtak nők is, akik úgy érezték, hogy van abban valami felemelő, valami romantikus, veszélyes és egyben izgató, ha papi személlyel, ilyen férfival lépnek szexuális kapcsolatba. Hogy aztán a pápák esetében ez bizonyos hatalom megszerzésével is járt – csak növelte ezt a vonzást.

A nők folyamatosan ott köröztek az Egyház papjai körül. Persze ritka volt akkoriban az olyan nő, akit egy-egy paphoz, és csak hozzá vonzott volna a tiszta szerelem. Inkább olyan nők bukkantak fel papi körökben, akik nagyon is tudatosan „hajtottak” a vagyonra és a hatalomra. Az Egyház mindig is gazdag volt, legalábbis gazdagabb, mint számos főúr, akiket ezek a mohó hölgyek elérhettek a maguk köreiben.
Egy-egy számító nő számára egy pap ideális áldozat – zsákmány! – volt. Könnyen az ujjuk köré csavarták őket, és római viszonylatban akkortájt mit sem számított, hogy a hölgynek van-e már férje…
Ez a könyv nem arra szolgál, hogy alaposan befeketítse a pápákat és rajtuk keresztül a római Vatikánt, no és „természetesen” az egész katolikus Egyházat, legalábbis időben visszafelé hatva. Tehát ha találunk valahol valamit, ami pozitív, és szembe ment ezzel az áramlattal, azt is megemlítjük. Mint például azt a gyanúnkat – amit a korabeli szerzők, és mai tudósok egy része megerősít –, hogy talán éppen a mohó nők szégyentelen támadásai, az akkori viszonyok is hozzájárultak ahhoz, hogy az Egyház egyre inkább szembefordult a nőkkel. Hogy óvni kezdte papjait a szexuális kapcsolatoktól – és persze a házasságtól is! Ezt az intézményt kénytelenek voltak meghagyni a közembereknek, hiszen valahogyan szaporodnia kellett az emberiségnek. De a papokat igyekeztek kivonni a biológia hatása alól. Mondjuk meg mindjárt, hogy nem sok sikerrel.
Nos, aki az áramlattal szembement, a már említett Szent Jeromos volt. Ha nem is annyira, mint Szent Ágoston, aki élete első részében pogány volt, szabados életvitelt folytatott, és alaposan

kiitta a szexualitás poharát is – hogy ilyen költőien fogalmazzunk. Ágoston már tizennyolc évesen gyermeket nemzett egyik kapcsolatában, később felesége is volt, de közben szeretőt is tartott. Ő maga írta később, hogy „a paráznaság hevében" élt, „a szerelmet szerette" és csak harminc körül vált kereszténnyé. Jeromos abban hasonlított (sőt túl is tett rajta), hogy amint hívő keresztény lett, egyre feljebb lépkedett az egyházi ranglétrán és végül már pápai tanácsadóként is működött – egyre jobban elszakadt a nemiség megértésétől, és egyre keményebb ellenfele lett mindennek, ami csak halványan is kapcsolódhatott az egyház-nemiség vonalhoz. Az egyház egyre inkább ellene fordult a nőknek, de ez csak ideológia volt. Egyházi szakértők – mint maga Jeromos is – nagy vitákat folytattak, és elméletben tűzzel-vassal akarták tiltani a nők részvételét a papok, pláne főpapok életében – ám ez az igyekezet ekkor, és még majd' ezer évig kudarcra volt ítélve.
Ha legalább maguk a pápák jobbak lettek, lehettek volna..! Ha példát mutatnak, akár közülük egy is! De hát ezek a papok gyakorta kanyargós utakon jutottak a pápai trónhoz, sötét lelkű gazemberek is akadtak közöttük szép számmal. Nem e könyv témája, milyen módszerekkel csináltak a korai Rómából és a későbbi Vatikánból egy-egy időre bűnözők fészkét – megírtam ezt már egy másik könyvemben (5) – mi most maradjunk a szexnél, a nőknél, a pápák szeretőinél.
Az egymást követő pápák már csak azért sem mutathattak jó példát, mert egy szinte képtelen és nehezen hihető állítást valósítottak meg: akkortájt Rómában a pápaság *apáról fiúra* szállt! Bizony, korábban és később is megesett, hogy egy pápa fiút nemzett – ha csak egyet! De sokszor többet is! – aki aztán tizenöt-húsz-huszonöt évvel később szintén pápa lett. Nem kétséges, hogy „apuci" egyengette az útját. Vagy éppen az anyja, a pápa szeretője – erre több példát olvashatnak majd e lapokon.
Ne higgyük, hogy azokban az időkben nem voltak perverz emberek, és nem történtek szexuális kilengések. A ma ismert „betegségek" (?) egyike-másika bizony akkor is előfordult. Voltak pedofilok, voltak kedves kis „lolitákhoz", túl fiatal kislányokhoz vonzódó egyházatyák.
A 309 és 401 között uralkodó I. Anasztáz nevű pápa is nemzett egy fiút (igaz, jóval azelőtt, hogy pápává választották), akiből később pap lett, majd I. Ince néven pápát csinált belőle a *papa,* vagyis az apja. Ez a szentatya aztán – szép dolog a változatosság! – kislányokhoz vonzódott, és érett férfiként is a tíz-tizenkét éves kislányokat hajkurászta a megszentelt falak között (is). Talán nem lepi meg az olvasót, ha közlöm: a katolikus egyház később mindkettejüket, apát és fiát is szentté avatta!
És ha csak ez lenne a baj... De éppenséggel I. Ince hivatalos, mai vatikáni életrajzában lelünk olyan dolgokra, amelyek egy kissé felforralják a történész vagy az író vérét. Más forrásokból tudjuk, hogy Ince a gótok közeledtére elmenekült Rómából Ravennába, a haldokló nyugat-római birodalom akkori fővárosába, hogy mentse az irháját. Ám a modern vatikáni életrajzában az olvasható, hogy ekkor ő „Ravennában tárgyalt a nyugat-római udvarral"... Akik tudják, hogy az akkori nyugat-római császár, Honorius is a „lolitákat", azaz a fiatal kislányokat kedvelte, megértik talán, hogy Ince miért nem sietett vissza Rómába akkor sem, amikor azt a gótok már elhagyták...
A hamarosan Ince utódjaként megválasztott Bonifác is papi családból származott... Egy ellenpápával kellett versenyeznie a hatalomért, amit viszont úgy nyert el, hogy a már említett Honorius császár Galla Placida nevű lányával folytatott elvileg tiltott, de a valóságban nagyon is megengedett szerelmi viszonyt. Ebben az esetben a paphoz férkőző hölgy nem a hatalomra pályázott, az volt neki is éppen elég.
Tizenvalahány évvel később viszont az akkori pápának, III. Sixtusnak gyűlt meg a baja szigorúbb paptársaival. Ugyanis egy napon váratlanul azzal vádolták meg a Szent Péter trónján ülő főpapot, hogy elcsábított és/vagy megerőszakolt egy apácát! Feltehetően nem az apáca volt a bűnös, nem ő akart a pápa ágyába bújni, de a dolog valóban megesett. Csak éppen tanúk nélkül, ahogyan az már lenni szokott. Persze Sixtus néhány ügyes húzással megmentette a nyakát a huroktól. Halvány célzást tett bírálóinak azok magánéletére, és ők rögvest visszavonták a vádakat, hiszen maguk is sárosak voltak, egytől egyig kivétel nélkül szeretőt tartottak. (Talán fölöslegesen jegyzem meg, hogy az egyház később ezt a pápáját is szentté avatta.)

Első Leó pápa, akit az egyház mind a mai napig „Nagynak” és „Szentnek” nevez, valóban sokat tett az egyházért, bár a nőkkel eléggé különös viszonyban volt. A szüzesség megszállottjaként parancsba adta, hogy minden nőt, aki kolostorba akar vonulni, hozzáértő személyek vizsgáljanak meg, és csak akkor engedhetőek be oda, ha szűznek bizonyulnak. Állítólag volt néhány mulatságos (?) eset, amikor is az *ad hoc* bizottságok egy-egy fiatal hölgyet szűznek találtak és bevettek a kolostorok falai közé apácának, majd a illetők pár hónappal később igencsak gömbölyödni kezdtek – állapotosak voltak...

Már a Leót megelőző években is általános gyakorlattá lett, hogy a klérus tagjai, főleg persze a püspökök, megkörnyékeztek idősebb özvegyasszonyokat, akik férjük után nagyobb vagyont örököltek. A „megkörnyékeztek” itt természetesen már nem szexuális közeledést jelentett (e hölgyeket koruk és „állaguk” már nem tette alkalmassá a szexre), hanem ennél is fontosabbat: a vagyonukat célozták meg! Beszélték, hogy nemcsak Rómában, de szerte a keresztény világban a püspökök valósággal vadásztak az ilyen tehetős özvegyekre, és vagy maguk, vették őket kezelésbe, vagy csinosabb fiatal, okos papokat küldtek hozzájuk: beszéljék rá őket, hagyják vagyonukat az Egyházra. Ez a dolog akkoriban már olyan elterjedt volt, hogy végül is nagy ellenérzéseket ébresztett a hívek között. Gondolom elsősorban azok a hívek lázadoztak, akik egy-egy ilyen öregasszony után örökölhettek volna...

A 400-as évek cége felé több, egymást követő pápa maga is pap fia volt: III. Félix, I. Geláz, II. Anasztáz. Közös tulajdonságuk volt, hogy mivel már az apjuk sem volt nagy híve a *cölibátusnak*, hát a fiak is nőkkel éltek. Félix viszont már megözvegyült, mire pápa lett. Két fia közül az egyik lett az őse a száz évvel későbbi I. Gergely pápának.

Halála után sok pápát avattak szentté – szerintem túl sokat. Még olyan eleve bűnöző alkatú alakokat is, mint Szent Szimmachusz, aki tizenhat évig ült a pápai trónon, és ez alatt a bűntető törvénykönyv számos paragrafusát tökéletesen kimerítette. Csak azért úszta meg a felelősségre vonást – amit a császár kezdeményezett ellene – mert vagy nem ment el a tárgyalásra, vagy a Szent Péter Bazilikába zárkózott. Szimmachusz pogánynak született, hatalmas megvesztetéssel vásárolta meg magának a pápai címet, és úgy megosztotta Rómát, hogy nemegyszer valóságos kisebb városi háború tört ki miatta, ahol még kolostorokból eltávolított felszentelt apácákat is meztelenre vetkőztetve korbácsoltak végig az Örök Város utcáin, Szimmachuszt pedig többek között házasságtöréssel is vádolták... A jelek szerint ő is nagy kedvelője lehetett a női nemnek.

Utódja, Hormizdasz is apa volt, és a fia, Szilveriusz húszegynéhány évvel később szintén pápa lett. Nehéz lenne azt mondani ezekre az esetekre, hogy csupa „szent” ember ült azokban az években Szent Péter trónján. Az egyház és a nők valósággal összefonódtak. A papok sem élhettek a hölgyek nélkül – és akkor még nem is szóltunk azokról, akik már eleve nős férfiak voltak, amikor pappá szentelték őket! A korabeli gyakorlat szerint az ilyen férfiakat az egyház nem kötelezte arra, hogy hagyják ott törvényes feleségüket. Mivel ez a helyzet általában idősebb férfiak esetében állt elő, akiknek már szinte felnőtt gyermekeik is voltak, asszonyaik esze pedig már aligha a szexen járt, hát a dolog nem okozott különösebb gondokat.

De az egyházon belül úgy a férfiakkal, mint a nőkkel – elsősorban a papokkal, de a szerzetesekkel is – gondok voltak. Ismeretes, hogy ahol egyneműeket zárnak össze hosszabb időre, ott kialakulnak egynemű kapcsolatok. A szerzetesrendekben férfiak a férfiakkal, apácáknál nők a nőkkel élhetnek együtt. Azokban az évszázadokban persze ezt erősen titokban kellett tartani. 567-ben a franciaországi (akkor: Gallia) Tours-ban tartott zsinat ismételten megtiltotta, hogy a szerzetesek egy ágyban háljanak. Igaz, pár száz évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy ugyanezt a tilalmat bevezessék az apácáknál is – addig talán nem tudtak a leszbikusokról, vagy nem hitték el, hogy ilyesmi létezhet? Persze, mondjuk ki kereken: az ilyen tilalmak ugyan nem sokat értek, hisz úgy a homoszexuális szerzetesek, mint a leszbikus apácák nyilván megtalálták a módját annak, hogy egymást szeressék.

Nem árt tudni azt sem: az egyház azért sem nézte jó szemmel a papok feleségeit vagy szeretőit, mert attól tartott, hogy az egyházi vagyonból is lecsippenthetnek egy keveset, vagy nem keveset.

Hiszen örök emberi törekvés, hogy szeretteinket anyagi biztonságban akarjuk tudni, sőt, hogy utódainknak ezen a téren is kedvezzünk. Ezért azt a taktikát választották Rómában, majd szerte a keresztény világban, hogy a papokkal „paráználkodó" nők ellen indítottak hajszát, őket büntették, például nyilvánosan kimért száz korbácsütéssel. Ennek ellenére, amint azt feljegyezték a krónikások: „lámpással sem találtatott olyan pap, kinek ne lett volna felesége avagy szeretője"...
Az Egyház által szintén igen nagyra tartott I. („Nagy" és „Szent") Gergely is próbált harcolni a papok szexuális kapcsolatai ellen. Később derült csak ki, hogy a nagy ember igen szigorúan lépett fel a kisebb papok ellen, míg a püspököket ő sem merte bolygatni, nekik továbbra is elnézte a szeretők tartását. Akkortájt már teljesen természetes és tömeges volt, hogy az ily módon „házas" papoknak sorra születtek a gyerekeik, és ők azok „keresztapjaként" szerepeltek. De bizony a férfikolostorokba is nap mint nap bejártak a nők úgymond „rokonukat látogatni", és egyes szerzeteseknek a jelek szerint igen sok rokonuk lehetett azon a környéken, és minden rokon viszonylag csinos fiatal nő volt... Bizony nem egy monostort a környéken úgy emlegettek, mint a szex és a bűn fészkeit, afféle sajátos „bordélyokat".
Mint az élet oly sok egyéb területén, a törvényi szabályozásnak fittyet hányt a biológia a papok esetében is. Hiába adtak ki például egy olyan rendelkezést, hogy ha egy papot egy nővel tetten érnek az ágyban – legyen az akár a saját törvényes felesége is! – akkor az illető „csuhájától megfosztassék és egy esztendőre a papi rendből kizárassék". Ha belegondolunk, ez sem túl nagy ár, sok papot ez bizony aligha riasztott el a szexuális élettől – akár saját feleséggel, akár más lánnyal, asszonnyal. Ha egy év „helybenjárás" volt az ára, hát megfizette, és várt. Egy év letelte után ismét felölthette a „csuhát", azaz a reverendát – és persze ismét ágyba bújhatott egy-egy alkalmi kedvesével, állandó partnernővel, vagy éppenséggel a feleségével. Akit ugyan a következő századokban, majd végre a mi korunkban nemegyszer neveztek „unokahúgnak", „távoli rokonnak", aki „gazdasszonyi", háztartásvezetői feladatokat lát el a pap mellett... És gyakorta gyermekeket nevel, amelyek feltűnően hasonlítanak a „keresztapjukra", a „távoli rokonra" = a plébános úrra.
Amikor I. Gergely került a hatalomba, eleinte nagy erővel kezdett neki a „söprögetéshez", lévén ellensége mindenféle szexualitásnak az egyházon belül. Persze lendülete idővel megtört, és a végén rá kellett jönnie: a püspökök túl hatalmasak ahhoz, hogy őket is megrendszabályozza. Így hát az ostor – mint annyiszor az egyház történetében – megint csak a szerzeteseken és a kisebb beosztású papokon csattant. Az ő nőiket elhurcolták, megkorbácsolták, nyilvánosan megszégyenítették, lakóhelyükről elűzték – de a püspökök valahogyan mindig el tudták intézni, hogy az ő kedvesüknek (vagy éppen feleségüknek) ne essen bántódása. Főleg azért, gondolom én utólag, mert egy-egy egyházmegyében éppen annak főnökére, vagyis a püspökre bízták a pápai parancs teljesítését...
Sokfelé a hatás éppen az ellenkezője volt. Gergely rendelkezései nemegyszer gyermekhalált okoztak, hiszen ha egy paplakban a gazdasszony hirtelen „hízni" kezdett, ha pár hónappal később megszülte a gyermekét, a csecsemőt bizony sok esetben megölték, eltették, a terhességet eltagadták – egészen a következő hasonló esetig.
De nem kell félteni a papokat. Egy krónikás jelentéséből kiviláglik, hogy bizony a nemi eltévelyedések túlléptek egy bizonyos határt, és a kéjt kereső papi személyek már nem elégedtek meg a szüzekkel és asszonyaikkal, hanem közeli rokonaikat is rávették a szexre. Mi több, feljegyeztek eseteket, talán nem is keveset, amikor ezek a férfiak „férfiemberektől és barmoktól sem tartózkodtak". Ami másképpen szólva azt jelenti, hogy akadtak közöttük biszexek és homoszexuálisok, sőt olyanok is, akik állatokkal közösültek. Mondani sem kell, hogy ezeket a dolgokat már a biblikus időktől rettentően tiltotta az egyház.
Gergely pápa volt az, aki rögeszmésen foglalkozott a szex különböző formáival – ezekről könyveket is írt. Természetesen egy abszolút dogmatikus álláspontot képviselt, és persze a fő hármas elve az volt: büntetni, büntetni, büntetni. Mindent büntetni, ami a nemiséggel kapcsolatos. Vezeklés, bűnbánat, büntetési tételek szépen kiporciózva mindenféle bűnre. Csak egy jellemző adat: ha egy pap szűzzel hált, egy évig nem lehetett pap – ha a szűz ebből a kapcsolatból gyermeket szült,

három évig kellett mellőznie a reverendát. De persze attól is függött a büntetés, hogy vajon az illető nő szegény volt-e vagy gazdag? Ha gazdag, nagyobb volt a büntetés, míg ha egy szegényebb nővel feküdt le a pap, akkor a büntetés mértéke csekélyebb volt…
Miután nem csak Gergely, hanem utódai is hasonló hévvel üldözték a szexualitást, kénytelenek voltak látni, hogy a dolog félresiklott. Ha megtiltották a papoknak, hogy nőkkel szeretkezzenek, sokan átváltottak férfiakra, sőt állatokra is – mint már említettük. Márpedig ezeket egy idő után még szigorúbban büntették. A hetedik század végén, konkrétan a 693-as toledói zsinaton aztán erről is határozat született – persze, ismét a büntetések mértékét növelték. Aki pap létére homoszexuális kapcsolatot létesít más férfival (pláne egy másik pappal..!), arra szigorúan lesújt az egyházi törvénykezés. Például úgy – írta elő a zsinat – hogy az illetőt megfosztják papi hivatásától, fején a hajat leborotválják, kap száz korbácsütést, és ha ezt túléli, akkor száműzik. Mivel spanyol földön sok, túl sok homoszexuális kapcsolatot létesítettek a papok, hát ott ráadásul még ki is herélték őket. Az egyházi törvényhozók a kasztrálást tartották az igazi, komoly büntetésnek, és ebben alighanem egyetértettek a lebukott tettesek is.
Ma már ezt nehéz elképzelni, de amint azt történészek és más kutatók visszamenőleg megállapították, ez a féktelen bujálkodás a legtöbb akkori európai vidéken (országban) csak és kizárólag a papok sajátja volt! Mintha egy új kaszt létesült volna, olyan embereké, olyan férfiaké, akik tobzódnak a szexben. Tehették persze, mert néhány nagyúron és királyon kívül nem voltak mások, akik megengedhették volna maguknak ezt az életformát. A papok, különösen a rangosabbak gazdagok voltak, és annyi szeretőt vásárolhattak maguknak, amennyit csak akartak, és ha ügyesen szervezték, nem túl szembetűnően, nem hivalkodva, akkor éveken, évtizedeken keresztül jól elvoltak így.
Arra már kevesebben gondolnak, hogy egyfelől némely pápák botrányos életmódja miatt érezték magukat feljogosítva a papok, hogy így, ilyen fertőben éljenek. Másfelől a közvélemény is megszokta a századok során, hogy a papok, szerzetesek, apácák eléggé szabados életmódot folytatnak. Csodálkozhatunk-e hát azon, hogy a „francia” (frank) király, Martell Károly úgy vélte: minden apácazárda egy-egy bordély, amelyet használni neki királyi előjoga? Ha utazásai során apácazárda akadt az útjába, minden gátlás nélkül bement, és kiválogatta a helyesebb apácákat, majd velük töltötte az éjszakát. És voltaképpen senki sem érezte úgy, hogy itt erőszaktétel történt volna – hiszen „az apácák már csak ilyenek, erre valók”, írta egy krónikás.
Az egymást követő pápák pedig mind magasabban hordták az orrukat, és a koronájukat. Krisztusi alázatot hírből se ismertek, és semmiképpen sem gyakorolták. A nyolcadik század pápái már paptársaik vállán, hordszékeken vitették magukat, és egészen komolyan képzelték, hogy mivel ők Jézus Krisztus földi helytartói, tehát a legfontosabb személyek ezen a kerek világon. Ennek megfelelően kihirdették azt is, hogy ők minden földi király fölött állnak, és azoknak is parancsolnak (még jó, hogy ezt egynéhány keresztény királyon kívül senki sem fogadta el, és ebből vagy ezeréves vita és feszültség keletkezett. Egy-egy király a maga hazájában nem azért szerezte meg a trónját, hogy a hatalom gyakorlásának egy részét simán átengedje a római pápának, akit az esetek többségében nem ismert, sohasem látott, és akiről bizony nem a legjobbakat hallotta…).
A nyolcadik és kilencedik század fordulóján uralkodott III. Leó pápa idején sokat romlott az egyház színvonala és megítélése. Ha az olvasó most azt kérdezi: „Hát romolhatott még ezután is..?” – azt válaszoljuk, hogy igen, bizony, még alább süllyedt. Ez az ember maga járt elől rossz példával. Szeretőinek száma nem ismert, és már utólag sem állapítható meg, de ha azt mondjuk: „nagyon sok nője volt”, akkor közel járunk az igazsághoz. Elvtelen talpnyaló, aki a frank Nagy Károlynak mindent megtett volna. Amikor házasságtörésért és más bűnei miatt bíróság elé akarták állítani, ő is a régi szöveggel állt elő: a pápa fölötte áll mindenféle földi törvénynek és bíróságnak, őt soha, sehol, senki semmiért el nem ítélheti. És tényleg így lett. Ettől persze Leó vérszemet kapott és tovább szegte a törvényt, míg a halál el nem ragadta több mint húsz éves uralkodás után. Érdekes, hogy az Egyház utólag őt is szentté avatta…
Egy mai egyházi krónikában azt találjuk, hogy „ellenfelei mindenfélével vádolták”, és a szöveg

sugallja, hogy igaztalanul, hisz ártatlan volt. Egyfelől a hivatalos pápai életrajz rövid és zavaros megfogalmazása már jelent valamit. Másfelől meg hiszen nem írhatták oda, milyen nagy gazember volt, ha végül is szentté avatták!
Szeretői nevét nem ismerjük, azok nem olyan nők voltak, akik rajta keresztül uralkodni szerettek volna. Nekik bőven elég volt, hogy Leó a kegyeiben részesítette őket, hogy felemelte a hölgyeket, és ebből következően bőkezű jutalomra számíthattak csengő aranyakban. Mert hát az együtt töltött nappalokat és éjszakákat ilyen vagy olyan módon, de díjaznia kellett még a pápának is.
Persze nem eshetünk át a ló túlsó oldalára: nem minden akkori pápa volt élvhajhász, hazudós, csaló, gazember. Ha kiválóságok nem is akadtak közöttük, azért néha-néha egy-egy rendes embert is megválasztottak Szent Péter trónjára. De már ez sem sokat segített: az előző példák Róma magasságából „lecsorogtak" a papi világ minden szintjére, és a századok során a közvélekedés is totálisan leromlott az egyházzal kapcsolatban.
Róma persze azért megtett mindent, hogy javítsa a renomét, sorban jöttek a tiltó rendelkezések, de ettől a sok férfikolostor, ahol valóságos homoszexuális orgiák zajlottak, nem javult meg számottevően. A legtöbb zárdában az apácák továbbra is orgiáztak, a nem kívánt terhességből fogant szerencsétlen újszülötteket pedig vízbe fojtották és elföldelték (némelyik zárdakertben valóságos gyermek-tömegsírokat találtak később). A klérus tagjai, azaz a papok szörnyen kiéhezettek voltak szexuális téren: központi akarattal kellett megtiltani nekik, hogy nőrokonaikkal egyazon épületben lakjanak! Mert különben nemegyszer a papok együtt háltak saját húgaikkal, nővéreikkel, nagynénjükkel, de bizony nem ritkán az anyjukkal is..! A vérfertőzések száma rohamosan terjedt, ami aztán ismét csak az ezen viszonyokból született gyermekek megöléséhez vezetett.
Az egyház próbálkozott a másik oldalról is: megtiltotta például a hívőknek, hogy olyan pap miséjét hallgassák, aki köztudottan „nőzött" (az eredeti szövegben nem ilyen finoman fejezték ezt ki, inkább egy k-val kezdődő szakszót alkalmaztak...). De ekkor meg kiderült, hogy ez esetben számos vidéken nem találni egyetlen papot sem, aki misézhet, hisz a legtöbben bizony „nőztek..."
Volt olyan pápa, akit mikor pápává szenteltek, ott állt mellette a felesége és gyermekei is. Majd így éldegéltek szépen a Lateráni palotában. Igaz, pápaként ez esetben II. Adorján már aligha élt szexuális életet, lévén majdnem nyolcvan éves, és a felesége is csaknem ugyanannyi, a gyerekek pedig rég felnőttek.
Sokat olvashatunk erről a korszakról Cypriano de Valera egyik, immár több mint háromszáz éve megjelent könyvében (6). Mindenesetre, mire véget ért a IX. század, a papi *cölibátus* ügye teljesen veszni látszott. Mint egy korabeli levélben olvashatjuk, „az papi személyeknek a nőkkel való időzést megtiltani nehezebb vala, mintsem vad paripának szájára zablát tenni". Márt teljesen mindennapossá lett – és erről akkori egyházi személyek is írtak – hogy a papok nyilvánosan is kurtizánokkal mutatkoztak, mi több, közülük egyeseket hosszabb időre magukhoz kötöttek, befogadták a házukba, sőt „fattyaiknak hozományt adományoztak". Hogy eme fattyak apja ki volt, nem kétséges: az a pap, aki mindezt művelte. És itt beköszönt egy régi, de folyton továbbélő érv is. Az egyház azt nehezményezte, hogy fogy a vagyon! A papoknak elvileg ugyanis semmijük sem volt, magánvagyonuk nem is lehetett (ez a kikötés később eltűnt, hiszen sokszor a leggazdagabb családok tagjai lettek pápák és püspökök, akiknek magánvagyonuk mindig is volt és meg is maradt). Amikor szórták a pénzt, az egyházi birtokok jövedelméből voltak ilyen nagylelkűek.
Most már tudjuk, hogy semmi sem segített. Semmilyen rendelkezés, szoros és közvetlen pápai parancs, semmiféle büntetés kilátásba helyezése, sőt alkalmazása nem változtatott azon, hogy a századok óta dívó szokással az egyházi személyek felhagytak volna. Ha volt is néha némi javulás, az csak ideiglenesnek bizonyult. Mert valamivel később ismét trónra került Rómában egy-egy olyan pápa, aki szeretőket tartott. Ennek híre persze – ha lassan is, a korabeli viszonyoknak megfelelően – elterjedt, előbb egyházi körökben, aztán a világiak között is – megint csak ösztönzőleg hatott azokra, akik nem akartak felhagyni szexuális kilengéseikkel.